Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
JULIANE KOKOTT
21 päivänä kesäkuuta 2012 [1]

Asia C-566/10 P

Italian tasavalta
vastaan
Euroopan komissio,
Helleenien tasavallan

osallistuessa asian käsittelyyn

Muutoksenhaku — Kieliä koskevat järjestelyt — Ilmoitus hallintovirkamiesten ja hallintoavustajien palvelukseen ottamista koskevista avoimista kilpailuista — Julkaiseminen kolmella virallisella kielellä — Täydentäminen kaikilla virallisilla kielillä — Toisen kielen valinta kolmen virallisen kielen joukosta — Asetus N:o 1 — Henkilöstösääntöjen 1 d, 27 ja 28 artikla sekä 29 artiklan 1 kohta — Henkilöstösääntöjen liitteessä III olevan 1 artiklan ensimmäinen ja toinen kohta — Yhdenvertainen kohtelu — Perustelut — Luottamuksensuoja

I Johdanto

1. Euroopan unionin toimielimillä ei ole toistaiseksi niin sanottua Baabelin kalaa,[2] joka poistaisi kielimuurit, vaan ainoastaan tekstien rajalliseen kääntämiseen soveltuva Systran-tietokonejärjestelmä, jonka käyttö lisäksi kyseenalaistetaan eräässä oikeusriidassa.[3] Varmistaakseen yksiköidensä sisäisen viestinnän toimielimet ovat viime aikoina hakeneet palvelukseensa työntekijöitä, jotka osaavat englantia, ranskaa tai saksaa *vieraana kielenä*.[4] Italian mukaan tällainen menettelytapa on unionin kielijärjestelyjen vastainen. Kyseinen jäsenvaltio riitauttaa näin ollen kolme tällaista kilpailuilmoitusta.

2. Kielikysymys on tunnetusti erittäin arkaluonteinen. EY 290 artiklassa (josta on muutettuna tullut SEUT 342 artikla) määrätään siksi, että tällainen sääntely edellyttää neuvoston yksimielistä päätöstä, ja monikielisyyden periaate vahvistetaan nimenomaisesti Euroopan unionin perusoikeuskirjan 22 artiklassa. Käsiteltävänä oleva valitus koskee näin ollen lähinnä kieleen perustuvaa syrjintää ja monikielisyyden periaatetta. Siinä otetaan kuitenkin esiin myös kilpailuilmoituksiin liittyviä lähinnä muodollisia kysymyksiä sekä luottamuksensuojan periaatteen loukkaaminen ja perusteluvelvollisuuden laiminlyönti.

1 — Alkuperäinen kieli: saksa.

2 — Adams, D., *Linnunradan käsikirja liftareille*, 6. luku, Lontoo, 1979.

3 — Ks. tästä asia T-19/07, Systran ja Systran Luxemburg v. komissio, tuomio 16.12.2010 (Kok., s. II-6083) ja vireillä oleva valitus asiassa C-103/11 P.

4 — Ks. riidanalaisten kilpailujen lisäksi esim. ilmoitus avoimista kilpailuista EPSO/AD/230/12 (AD5) ja EPSO/AD/231/12 (AD7); EUVL 2012, C 76A, 1, III jakson 2 kohdan b alakohta.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

A *Primaarioikeus*

3. EY 290 artiklassa kieliä koskeva sääntely osoitetaan neuvoston tehtäväksi, ja siinä määrätään seuraavaa:

”Neuvosto vahvistaa yksimielisesti yhteisön toimielimissä käytettäviä kieliä koskevan sääntelyn, sanotun kuitenkaan rajoittamatta yhteisön tuomioistuimen perussäännön määräysten soveltamista.”

4. Kielikysymyksen yhteydessä merkityksellinen on myös Nizzassa 7.12.2000 julistetun Euroopan unionin perusoikeuskirjan [5] (jäljempänä perusoikeuskirja) 22 artikla, jossa määrätään seuraavaa:

”Unioni kunnioittaa kulttuurista, uskonnollista ja kielellistä monimuotoisuutta.”

B *Asetus N:o 1*

5. Euroopan talousyhteisössä käytettäviä kieliä koskevista järjestelyistä 15.4.1958 annetun neuvoston asetuksen N:o 1 [6] 1 ja 4–6 artiklassa, sellaisina kuin niitä sovelletaan käsiteltävässä asiassa, säädetään seuraavaa:

”1 artikla

Unionin toimielinten viralliset ja työkielet ovat bulgarian, englannin, espanjan, hollannin, iirin, italian, kreikan, latvian, liettuan, maltan, portugalin, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, slovakin, sloveenin, suomen, tanskan, tšekin, unkarin ja viron kieli.

– –

4 artikla

Asetukset ja muut yleisesti sovellettavat säädökset laaditaan virallisilla kielillä.

5 artikla

Euroopan unionin virallinen lehti julkaistaan virallisilla kielillä.

6 artikla

Yhteisön toimielimet voivat antaa työjärjestyksissään yksityiskohtaiset säännöt näiden kielten käyttämistä koskevien järjestelyjen soveltamisesta.”

5 — EYVL C 364, s. 1; juhlallinen julistaminen toistettiin 12.12.2007 Strasbourgissa (EUVL 2007, C 303, s. 1 ja EUVL 2010, C 83, s. 389).

6 — EYVL 1958, 17, s. 385.

C Henkilöstösäännöt

6. Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 1 d artiklan 1 kohtaan sisältyvät seuraavat syrjintäkiellot:

”Näitä henkilöstösääntöjä sovellettaessa kaikenlainen syrjintä ja esimerkiksi sukupuoleen, rotuun, ihonväriin, etniseen tai sosiaaliseen alkuperään, geneettisiin ominaisuuksiin, kieleen, uskontoon tai vakaumukseen, poliittisiin tai muihin mielipiteisiin, kansalliseen vähemmistöön kuulumiseen, varallisuuteen, syntyperään, vammaisuuteen, ikään tai sukupuoliseen suuntautuneisuuteen perustuva syrjintä on kiellettyä.”

7. Henkilöstösääntöjen 1 d artiklan 6 kohdassa säädetään erilaisen kohtelun oikeuttamisesta seuraavaa:

”Kaikkien syrjimättömyysperiaatteeseen ja suhteellisuusperiaatteeseen kohdistuvien rajoitusten on oltava objektiivisesti ja tarkoituksenmukaisesti perusteltuja, ja niiden on vastattava henkilöstöpolitiikan yleisen edun mukaisia oikeutettuja tavoitteita. – –”

8. Henkilöstösääntöjen 27 artiklassa säädetään palvelukseen ottamista koskevista perusteista seuraavaa:

”Palvelukseen otettaessa on tarkoitus varmistaa, että toimielin saa palvelukseensa mahdollisimman päteviä, tehokkaita ja ehdottoman luotettavia virkamiehiä, joiden palvelukseen ottaminen tapahtuu yhteisön jäsenvaltioiden kansalaisten joukosta maantieteellisesti mahdollisimman laajalta alueelta.

Virkaa ei saa varata tietyn jäsenvaltion kansalaisille.”

9. Henkilöstösääntöjen 28 artiklassa säädetään virkamiesten nimittämistä koskevista vähimmäisvaatimuksista seuraavaa:

”Virkamieheksi voidaan nimittää ainoastaan henkilö,

– –

f) jolla on perusteellinen kielitaito yhdessä yhteisön kielessä ja tehtäviensä hoitamiseen riittävä kielitaito toisessa yhteisön kielessä.”

10. Henkilöstösääntöjen 29 artiklassa säädetään virkojen täyttämistä koskevasta menettelystä seuraavaa:

”1. Ennen toimielimessä avoinna olevan viran täyttämistä nimittävän viranomaisen on tutkittava:

– –

ja aloitettava tämän jälkeen joko tutkintotodistuksiin tai kokeisiin tai molempiin perustuva kilpailumenettely. Kilpailumenettely vahvistetaan liitteessä III.”

11. Liitteessä III olevan 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen kilpailuilmoitusten sisältöä koskevista säännöistä merkityksellisiä ovat erityisesti seuraavat a alakohdassa olevat viittaukset kilpailumenettelyjen erilaisiin luonteisiin ja f alakohtaan sisältyvät viittaukset kielivaatimuksiin:

”Kilpailuilmoituksessa on täsmennettävä:

a) kilpailun luonne (toimielimen sisäinen kilpailu, toimielinten yhteinen sisäinen kilpailu, avoin kilpailu, tarvittaessa kahden tai useamman toimielimen yhteinen avoin kilpailu),

– –

f) täytettävien virkojen erityisluonteesta johtuvat mahdolliset kielitaitovaatimukset,

– –

– –”

12. Liitteessä III olevan 1 artiklan 2 kohdassa säädetään julkaisemisesta seuraavaa:

”Avointa kilpailua koskeva ilmoitus on julkaistava Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä vähintään kuukautta ennen hakemusten viimeistä jättöpäivää ja tarvittaessa vähintään kaksi kuukautta ennen kokeiden päivämäärää.”

III Tosiseikat

13. Italian tasavalta riitauttaa kaksi ilmoitusta, jotka koskevat yhteensä kolmea Euroopan unionin henkilöstövalintatoimiston (jäljempänä EPSO) järjestämää kilpailua.[7] Ilmoitukset julkaistiin alun perin yksinomaan Euroopan unionin virallisen lehden englanninkielisessä, ranskankielisessä ja saksankielisessä versiossa. Kahta ensin mainittua kilpailua koskeva ilmoitus oli asiassa T-166/07 nostetun kanteen kohteena, ja kolmatta kilpailua koskeva ilmoitus riitautettiin asiassa T-285/07 nostetussa kanteessa.

14. Kaksi ensimmäistä kilpailua järjestettiin Euroopan unionin toimielimissä avoinna olevien virkojen täyttämistä koskevien varallaololuettelojen laatimista koskevien edellytysten II jakson A osan mukaan. Kolmatta kilpailua koskevan ilmoituksen II jakson A osassa todettiin, ettei Euroopan komissio osallistu kyseiseen kilpailumenettelyyn eikä näin ollen ota palvelukseen varallaololuettelossa olevia hakijoita.

15. Kilpailuun osallistumiselle asetetut kielitaitovaatimukset esitetään kilpailuja EPSO/AD/94/97 ja EPSO/AD/95/07 koskevien ilmoitusten I jakson A osan 2 kohdassa sekä kilpailua EPSO/AST/37/07 koskevan ilmoituksen I jakson A osan 3 kohdassa. Niiden mukaan hakijoilta edellytettiin Euroopan unionin yhden virallisen kielen perusteellista taitoa sekä toisen kielen, jonka oli oltava englanti, ranska tai saksa, tyydyttävää taitoa.

16. Ilmoituksen I jakson B osassa todettiin, että alkukarsintakokeet suoritetaan niin kutsutulla toisella kielellä. Hakijoiden oli näin ollen ilmoitettava, halusivatko he suorittaa kilpailun alkukarsinta- ja valintakokeet englanniksi, ranskaksi vai saksaksi.

17. Lisäksi ilmoitettiin, että kutsut yksittäisiin testeihin ja kokeisiin laaditaan ja kaikki yhteydenpito EPSO:n ja hakijoiden välillä hoidetaan ainoastaan englannin, ranskan tai saksan kielellä, jotta voidaan varmistaa yleisluonteisten tekstien sekä EPSO:n ja hakijoiden keskenään vaihtamien viestien selkeys ja ymmärrettävyys.

18. EPSO julkaisi 20.6.2007[8] ja 13.7.2007[9] muutokset edellä mainittuihin kilpailuilmoituksiin Euroopan unionin virallisen lehden *kaikissa kieliversioissa*. Niissä viitattiin alkuperäisiin ilmoituksiin ja asetettiin hakemusten jättämiselle kuhunkin kilpailuun uusi määräaika, joka oli yhtä pitkä kuin alkuperäinen määräaika. Lisäksi mainittiin koulutus ja työkokemus, jotka olivat kilpailuun osallistumisen edellytyksenä. Muutoksissa viitattiin myös alkuperäisten ilmoitusten sisältöön.

7 — Nämä ovat 28.2.2007 julkistetut avoimet kilpailut EPSO/AD/94/97 tiedotus-, viestintä- ja media-alan hallintovirkamiehiä (AD 5) koskevan varallaololuettelon laatimiseksi ja EPSO/AST/37/07 tiedotus- ja viestintäalan hallintoavustajia (AST 3) koskevan varallaololuettelon laatimiseksi (EUVL C 45A) sekä 8.5.2007 julkistettu avoin kilpailu EPSO/AD/95/07 informatiikan (kirjastot ja dokumentaatio) alan hallintovirkamiehiä (AD 5) koskevan varallaololuettelon laatimiseksi (EUVL C 103A).

8 — EUVL C 136A, s. 1.

9 — EUVL C 160, s. 14.

IV Menettely ensimmäisessä oikeusasteessa

19. Unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi väliintulijoiksi tukemaan Italiaa Liettuan tasavallan asiassa T-166/07 sekä Helleenien tasavallan asiassa T-285/07. Tämän jälkeen se yhdisti edellä mainitut asiat suullista käsittelyä ja tuomion antamista varten. Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi molemmat kanteet 13.9.2010 antamallaan tuomiolla.

V Asianosaisten vaatimukset

20. Italian tasavalta teki tämän jälkeen nyt käsiteltävän valituksen. Se vaatii, että unionin tuomioistuin

— kumoaa Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56, 58 ja 61 artiklan nojalla unionin yleisen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-166/07 ja T-285/07 13.9.2010 antaman tuomion kanteista, jotka Italian tasavalta oli nostanut seuraavien asiakirjojen kumoamiseksi:

  1) ilmoitus avoimesta kilpailusta EPSO/AD/94/97 tiedotus-, viestintä ja media-alan 125:tä hallintovirkamiestä (AD 5) koskevan varallaololuettelon laatimiseksi

  2) ilmoitus avoimesta kilpailusta EPSO/AST/37/07 tiedotus- ja viestintäalan 110:tä hallintoavustajaa (AST 3) koskevan varallaololuettelon laatimiseksi

     jotka on molemmat julkaistu 28.2.2007 Euroopan unionin virallisen lehden englannin-, ranskan- ja saksankielisen version numerossa C 45A

  3) ilmoitus avoimesta kilpailusta EPSO/AD/95/07 informatiikan (kirjastot ja dokumentaatio) alan 20:tä hallintovirkamiestä (AD 5) koskevan varallaololuettelon laatimiseksi, joka on julkaistu 8.5.2007 Euroopan unionin virallisen lehden englannin-, ranskan- ja saksankielisen version numerossa C 103A

— ratkaisee asian itse ja kumoaa edellä mainitut kilpailuilmoitukset

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

21. Myös Helleenien tasavalta vaatii, että unionin tuomioistuin

— kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-166/07 ja T-285/07 13.9.2010 antaman tuomion.

22. Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

— hylkää valituksen

— velvoittaa Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

23. Liettuan tasavalta, joka myös osallistui asian käsittelyyn ensimmäisessä oikeusasteessa, ei ole esittänyt huomautuksia tässä muutoksenhakumenettelyssä. Muut osapuolet ovat esittäneet sekä kirjallisia huomautuksia että suullisia huomautuksia 6.6.2012 pidetyssä istunnossa.

VI Oikeudellinen arviointi

A *Unionin yleisessä tuomioistuimessa nostetun kanteen tutkittavaksi ottaminen*

24. Unionin tuomioistuin tutkii ehdottomat prosessinedellytykset viran puolesta.[10] Näin ollen on tarkasteltava sitä aluksi yllättävältä tuntuvaa seikkaa, että asiassa T-285/07 annettiin komissiolle vastainen tuomio, vaikka se ei osallistunut kyseiseen kilpailumenettelyyn.[11]

25. Tämä johtuu kuitenkin EPSO:ta perustettaessa laadituista säännöksistä. Päätöksen 2002/620/EY[12] 4 artiklassa nimittäin todetaan nimenomaisesti, että EPSO:lle kuuluvien valtuuksien käyttöön liittyvät mahdolliset kanteet nostetaan komissiota vastaan. EPSO valtuutettiin edellä mainitun päätöksen 2 artiklan nojalla järjestämään henkilöstösääntöjen 30 artiklan ensimmäisessä kohdassa ja liitteessä III tarkoitettuja avoimia kilpailuja. Näin ollen kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästikin täyttyvät.[13]

B *Ensimmäinen valitusperuste*

26. Ensimmäisessä valitusperusteessaan Italia kiistää unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 41 ja 42 kohdassa esittämät toteamukset. Niissä tarkasteltiin, mahdollistavatko kielijärjestelyjen oikeudellisen perustan muodostava EY 290 artikla ja asetuksen N:o 1 6 artikla sen, että avoimia toimia koskevissa ilmoituksissa edellytetään tiettyjen kielten osaamista. Unionin yleinen tuomioistuin totesi seuraavaa:

”41 Neuvosto on antanut asetuksen N:o 1, joka koskee toimielimissä käytettäviä kieliä koskevia järjestelyjä, EY 290 artiklan nojalla. Kyseisen asetuksen 6 artiklassa mahdollistetaan nimenomaisesti se, että toimielimet antavat työjärjestyksissään yksityiskohtaiset säännöt kielten käyttämistä koskevien järjestelyjen soveltamisesta, eli siinä annetaan toimivaltaa, jonka käyttämisen yhteydessä toimielimille on suotava tietty toiminnallinen riippumattomuus niiden toimintakyvyn turvaamiseksi – –.

42 Edellä esitetty huomioon ottaen on todettava, että riidanalainen ilmoitus avoimesta toimesta ei ole ristiriidassa EY 290 artiklan kanssa, vaan se on laadittu asetuksen N:o 1 6 artiklassa toimielimille ja yhteisön elimille myönnetyn toimivallan puitteissa.”[14]

27. Edellä esitetyt toteamukset eivät ole sopusoinnussa asiaa koskevien säännösten sanamuodon kanssa.

28. EY 290 artiklan nojalla neuvosto vahvistaa yksimielisesti unionin toimielimissä käytettäviä kieliä koskevan sääntelyn. Tämä toteutettiin asetuksella N:o 1. Sen 1 artiklan mukaan kaikki viralliset kielet ovat myös toimielinten työkieliä. Lisäksi toimielimet voivat kyseisen asetuksen 6 artiklan nojalla antaa työjärjestyksissään yksityiskohtaiset säännöt kielten käyttämistä koskevien järjestelyjen soveltamisesta.

10 — Ks. asia C-362/06 P, Sahlstedt ym. v. komissio, tuomio 23.4.2009 (Kok., s. I-2903, 22 kohta); asia C-535/06 P, Moser Baer India v. neuvosto, tuomio 3.9.2009 (Kok., s. I-7051, 24 kohta) ja asia C-408/08 P, Lancôme v. SMHV ja CMS Hasche Sigle, tuomio 25.2.2010 (Kok., s. I-1347, 52 kohta).

11 — Ks. kilpailua EPSO/AD/95/07 koskevan ilmoituksen II jakson A osan johdanto. Kilpailua EPSO/AD/94/07 koskevan ilmoituksen II jakson A osan johdannon ja 1 kohdan sekä kilpailua EPSO/AST/37/07 koskevan ilmoituksen II jakson A osan johdannon mukaan myös muut toimielimet voivat käyttää kyseisiä varallaololistoja.

12 — Euroopan yhteisöjen henkilöstövalintatoimiston perustamisesta 25.7.2002 tehty Euroopan parlamentin, neuvoston, komission, tuomioistuimen, tilintarkastustuomioistuimen, talous- ja sosiaalikomitean, alueiden komitean ja Euroopan oikeusasiamiehen päätös (EYVL L 197, s. 53).

13 — Näin todetaan myös asiassa T-285/07, Italia v. parlamentti ja komissio, määräys 16.12.2008 (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

14 — Näin todetaan myös asiassa T-205/07, Italia v. komissio, tuomio 3.2.2011 (20 ja 21 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa) ja asiassa T-117/08, Italia v. ETSK, tuomio 31.3.2011 (Kok., s. II-1463, 41 ja 42 kohta).

29. Kuten Italia perustellusti korostaa, kilpailuilmoitus ei ole työjärjestys tai siihen verrattavissa oleva säädös. Asetuksen N:o 1 6 artikla ei siis sovellu riidanalaisten kilpailuilmoitusten oikeudelliseksi perustaksi.

30. Näin ollen valituksenalaisessa tuomiossa on tehty tässä yhteydessä oikeudellinen virhe. Tästä ei kuitenkaan seuraa, että Italian nostama kanne menestyisi tältä osin.

31. EY 290 artiklan ja asetuksen N:o 1 6 artiklan rikkomista ei nimittäin voida todeta toisesta syystä. Niistä ei ilmene suoraan, mitä edellytyksiä kilpailuilmoituksessa voidaan asettaa ja mitä unionin 23 virallisesta kielestä kilpailuilmoituksessa on käytettävä. Kyseessä oleva kilpailuilmoitus ei näin ollen voi olla EY 290 artiklan eikä asetuksen N:o 1 vastainen.

32. Edellä esitetyn perusteella ensimmäinen valitusperuste on hylättävä. Italian esiin tuomat kysymykset ovat kuitenkin merkityksellisiä arvioitaessa kolmea seuraavaa valitusperustetta.

C *Toinen valitusperuste*

33. Toinen valitusperuste koskee valituksenalaisen tuomion 52–58 kohdassa esitettyjä toteamuksia. Italia oli todennut, että kilpailuilmoitukset olisi asetuksen N:o 1 1, 4 ja 5 artiklan nojalla täytynyt julkaista kokonaisuudessaan kaikilla virallisilla kielillä.

34. Unionin yleinen tuomioistuin katsoo valituksenalaisen tuomion 52 ja 53 kohdassa sekä vakiintuneessa oikeuskäytännössään,[15] ettei asetusta N:o 1 voida soveltaa toimielinten ja niiden virkamiesten ja toimihenkilöiden välisiin suhteisiin, koska siinä vahvistetaan kieliä koskevat järjestelyt ainoastaan Euroopan unionin ja jäsenvaltion tai jonkin jäsenvaltion lainkäyttövaltaan kuuluvan henkilön välillä. Unionin virkamiehet ja toimihenkilöt sekä henkilöt, jotka hakevat tällaisia virkoja tai toimia, kuuluvat nimittäin yksinomaan unionin lainkäyttövaltaan siltä osin kuin kyse on henkilöstösääntöjen säännösten soveltamisesta, mukaan luettuina säännökset, jotka koskevat henkilöiden palvelukseen ottamista toimielimeen.

35. Kuten Italia ja Kreikka perustellusti korostavat, tämä kanta ei kuitenkaan ole vakuuttava. Asetuksen N:o 1 2 ja 3 artikla koskevat suhdetta jäsenvaltioihin ja niiden lainkäyttövaltaan kuuluviin henkilöihin, mutta epäselvää on jo se, ovatko kilpailuun osallistuvat mahdolliset hakijat tässä ominaisuudessa jäsenvaltioidensa lainkäyttövallan ulkopuolella. Toisin kuin komissio katsoo, tämä ei ole väistämätön seuraus unionin tuomioistuinten toimivallasta tällaisen työnhaun yhteydessä nostettavissa kanteissa.

36. Asetus perustuu ennen kaikkea EY 290 artiklaan, joka muodostaa oikeudellisen perustan unionin toimielim*issä* käytettäviä kieliä koskevalle sääntelylle. Näin ollen asetuksen 1 artiklassa säädetään toimielinten virallisista kielistä ja työkielistä. Siitä ei ilmene, että nämä voivat olla ainoastaan sellaisia kieliä, joita käytetään ulkopuolisia henkilöitä kohtaan.[16] Työkieli on yleensä kieli, jota kyseinen organisaatio käyttää myös sisäisenä työkielenään.

15 — Asia T-118/99, Bonaiti Brighina v. komissio, tuomio 7.2.2001 (Kok. H., s. I-A-25 ja Kok., s. II-97, 13 kohta); asia T-203/03, Rasmussen v. komissio, tuomio 5.10.2005 (Kok. H., s. I-A-279 ja Kok., s. II-1287, 60 kohta); asia T-185/05, Italia v. komissio, tuomio 20.11.2008 (Kok., s. II-3207, 117 ja 118 kohta) ja edellä alaviitteessä 14 mainittu asia Italia v. ETSK, tuomion 51 ja 52 kohta.

16 — Ks. julkisasiamies Poiares Maduron 16.12.2004 esittämä ratkaisuehdotus asiassa C-160/03, Espanja v. Eurojust, tuomio 15.3.2005 (Kok., s. I-2077, 31 kohta).

37. Komission näkemyksen vastaisesti myös asetuksen N:o 1 6 artiklan perusteella voitaisiin katsoa, että asetusta sovelletaan toimielinten ja niiden työntekijöiden suhteeseen. Kyseisen artiklan perusteella toimielimet eivät nimittäin voi vahvistaa työjärjestyksissään, voidaanko asetusta ylipäätään soveltaa, vaan ainoastaan sen, *miten* sitä on tarkalleen ottaen sovellettava. Näin ollen 6 artikla voisi soveltua oikeudelliseksi perustaksi, jos toimielimet voisivat vahvistaa sisäisessä viestinnässä käytettäviä kieliä,[17] mutta tämä tarkoittaa myös, että asetusta N:o 1 voidaan soveltaa toimielinten ja niiden henkilöstön väliseen suhteeseen.

38. Näin ollen valituksenalaiseen tuomioon sisältyy tältäkin osin oikeudellinen virhe. Jotta voidaan todeta, voidaanko kyseinen tuomio pysyttää muulla perusteella, on seuraavaksi tutkittava, oliko kilpailuilmoituksen rajoitettu julkaiseminen sopusoinnussa asetuksen N:o 1 4 ja 5 artiklan kanssa.

39. Asetuksen N:o 1 4 artiklan mukaan asetukset ja muut yleisesti sovellettavat säädökset laaditaan virallisilla kielillä. Sen 5 artiklassa säädetään, että Euroopan unionin virallinen lehti julkaistaan ”virallisilla kielillä”.

40. Asiassa Kik vastaan SMHV antamassaan tuomiossa[18] yhteisöjen tuomioistuin päätteli edellä mainituista säännöksistä ja EY 254 artiklan 2 kohdasta, että *yksittäistapausta koskevaa päätöstä* ei välttämättä ole laadittava kaikilla virallisilla kielillä, vaikka tällainen päätös voisi vaikuttaa niihin oikeuksiin, joita on muulla kuin päätöksen adressaattina olevalla unionin kansalaisella eli esimerkiksi adressaatin kanssa kilpailevassa asemassa olevalla talouden toimijalla.

41. Vastakohtaispäätelmänä tämä kuitenkin vahvistaa, että asetuksen N:o 1 4 artiklassa mainitut asetukset ja muut *yleisesti* sovellettavat säädökset on laadittava kaikilla virallisilla kielillä.[19] Tämä on sitä paitsi ainoa oikeusvarmuuden ja syrjintäkiellon periaatteiden kanssa yhdenmukainen tulkinta.[20]

42. Se vastaa myös asetuksen N:o 1 4 artiklan sanamuodon kehitystä. Samoin kuin 5 artiklassa, kyseisessä säännöksessä mainittiin siihen asti, kunnes sitä muutettiin edellisen laajentumisen[21] yhteydessä, nimenomaisesti virallisten kielten kulloinenkin kokonaismäärä.[22] Siitä ei käy ilmi, että edellisen laajentumisen vuoksi tehdyillä muutoksilla olisi haluttu rajoittaa eri virallisten kielten käyttöä. Kun asetuksen N:o 1 4 ja 5 artiklassa puhutaan *virallisista kielistä*, niiden on näin ollen ymmärrettävä tarkoittavan 23:a virallista kieltä.

43. Avointa kilpailua koskeva ilmoitus ei ole asetus, mutta – kuten myös Italia ja Kreikka toteavat – se on kuitenkin yksittäistapausta koskevasta päätöksestä poiketen yleisesti merkityksellinen asiakirja. Siinä nimitäin mainitaan hakemuksen jättämisen määräajat ja muut kaikkia sellaisia henkilöitä sitovat edellytykset, jotka haluavat osallistua kilpailuun.[23] Jo tästä syystä se on lähtökohtaisesti laadittava kaikilla virallisilla kielillä.

17 — Näin todetaan myös edellä alaviitteessä 14 mainitussa asiassa Italia v. ETSK, tuomion 55 kohta.

18 — Asia C-361/01 P, Kik v. SMHV, tuomio 9.9.2003 (Kok., s. I-8283, 85 kohta).

19 — Ks. asia C-161/06, Skoma-Lux, tuomio 11.12.2007 (Kok., s. I-10841, 34 kohta).

20 — Ibid., tuomion 36 kohta.

21 — Ks. tiettyjen asetusten ja päätösten mukauttamisesta tavaroiden vapaan liikkuvuuden, henkilöiden vapaan liikkuvuuden, yhtiöoikeuden, kilpailupolitiikan, maatalouden (eläinlääkintä- ja kasvinsuojelulainsäädäntö mukaan luettuna), liikennepolitiikan, verotuksen, tilastojen, energian, ympäristön, oikeus- ja sisäasioiden yhteistyön, tulliliiton, ulkosuhteiden, yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan sekä toimielinten aloilla Bulgarian ja Romanian liittymisen johdosta 20.11.2006 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1791/2006 (EUVL L 363, s. 1), liitteen 15 kohta.

22 — Ks. viimeksi Euroopan talousyhteisössä käytettäviä kieliä koskevista järjestelyistä huhtikuun 15 päivänä 1958 annetun asetuksen N:o 1 ja Euroopan atomienergiayhteisössä käytettäviä kieliä koskevista järjestelyistä huhtikuun 15 päivänä 1958 annetun asetuksen N:o 1 muuttamisesta ja näitä asetuksia koskevista käyttöön otettavista väliaikaisista toimenpiteistä 13.6.2005 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 920/2005 (EUVL L 156, s. 3), jossa mainitaan 21 virallista kieltä.

23 — Asia 188/73, Grassi v. neuvosto, tuomio 30.10.1974 (Kok., s. 1099, 38 kohta); yhdistetyt asiat 341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 ja 232/87, van der Stijl ja Cullington v. komissio, tuomio 28.2.1989 (Kok., s. 511, 51 ja 52 kohta) ja asia C-35/92 P, parlamentti v. Frederiksen, tuomio 18.3.1993 (Kok., s. I-991, 13 kohta).

44. Tämän vahvistaa asetuksen N:o 1 5 artikla, luettuna yhdessä henkilöstösääntöjen liitteessä III olevan 1 artiklan 2 kohdan kanssa. Viimeksi mainitun säännöksen mukaan avointa kilpailua koskeva ilmoitus [24] on julkaistava Euroopan unionin virallisessa lehdessä. Koska Euroopan unionin virallinen lehti julkaistaan asetuksen N:o 1 5 artiklan mukaisesti virallisilla kielillä, myös kaikki pakolliset julkaisut on lähtökohtaisesti tehtävä kaikilla virallisilla kielillä.

45. Unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 56 kohdassa esittämät seuraavat toteamukset voidaan kuitenkin ymmärtää siten, että toimielimet voivat kilpailuilmoituksissa poiketa edellä mainituista säännöksistä:

”Tässä tilanteessa toimielinten vastuulla on valita sisäisessä viestinnässä käytettävä kieli, ja kullakin toimielimellä on valtuudet vaatia työntekijöitään ja niitä, jotka haluavat tähän asemaan, käyttämään kyseistä kieltä. Ilmoituksen julkaisukielen valinta on myös toimielinten vastuulla – –.”

46. Tämä näkemys perustuu loppujen lopuksi asetuksen N:o 1 6 artiklaan. [25] Jos toimielimet voisivat sen nojalla vahvistaa sisäisessä viestinnässä käytettäviä kieliä, 6 artikla voisi mahdollistaa myös mahdollisten viranhakijoiden puoleen kääntymisen ainoastaan kielillä, joita heidän on osattava.

47. Kuten jo todettiin, asetuksen N:o 1 6 artiklan perusteella kilpailuilmoitus ei ole kuitenkaan sellaisenaan säädös. [26] Komissio ei myöskään ole koskaan tämän artiklan perusteella virallisesti vahvistanut sisäisessä viestinnässä käytettäviä kieliä. Pelkkä käytäntö, jonka mukaan käytetään pääasiallisesti tiettyjä kieliä, ei ole tällaista vahvistamista. Jo tällaisen käytännön sisältö on nimittäin täysin epäselvä. Siitä ei käy ilmi, missä olosuhteissa tiettyä kieltä voidaan käyttää.

48. Tästä seuraa, ettei asetuksen N:o 1 6 artiklan nojalla voi olla oikeutettua poiketa kyseisen asetuksen 4 ja 5 artiklasta, luettuina yhdessä liitteessä III olevan 1 artiklan 2 kohdan kanssa.

49. Myöskään myöhemmin kaikilla virallisilla kielillä julkaistut muutokset, joissa viitattiin alkuperäisiin ilmoituksiin, eivät korjanneet ilmoitusten puutteellista julkaisemista. Muutokset sisältävät nimittäin ainoastaan osan tiedoista. Niistä puuttuvat erityisesti kielitaitovaatimukset. Maininta siitä, että ilmoitukset julkaistiin kokonaisuudessaan ainoastaan kolmella kielellä, ei voi korvata täydellistä julkaisemista muilla virallisilla kielillä. Kuten Kreikka huomauttaa, nyt käsiteltävässä tapauksessa kilpailuista kiinnostuneille, jotka eivät osanneet mitään kyseisistä kolmesta kielestä, ei ollut selvää, etteivät he olleet päteviä osallistumaan niihin ja ettei ainoastaan kolmella kielellä julkaistujen ilmoitusten muulla sisällöllä ollut heidän kannaltaan näin ollen merkitystä.

50. Ennen kaikkea ei ole kuitenkaan olemassa säännöstä, joka mahdollistaisi poikkeamisen täydellisestä julkaisemisesta kaikilla kielillä, mistä säädetään asetuksen N:o 1 4 ja 5 artiklassa, luettuina yhdessä henkilöstösääntöjen liitteessä III olevan 1 artiklan 2 kohdan kanssa.

51. Ilmoitukset oli näin ollen julkaistava kokonaisuudessaan kaikilla kielillä. Nyt käsiteltävässä asiassa ei tarvitse ratkaista, ovatko poikkeukset mahdollisia kilpailumenettelyissä, jotka kohdistuvat ainoastaan hakijoihin, joilla on tietty äidinkieli. [27]

52. Koska unionin yleisen tuomioistuimen tuomio on oikeudellisesti virheellinen eikä sitä voida pysyttää myöskään millään muulla perusteella, toista valitusperustetta on pidettävä perusteltuna. Valituksenalainen tuomio on kumottava.

24 — Avoimet kilpailut ovat henkilöstösääntöjen liitteessä III olevan 1 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan a alakohdan mukaan kilpailuja, jotka eivät ole yhden toimielimen tai kaikkien toimielinten sisäisiä kilpailuja.

25 — Ks. valituksenalaisen tuomion 41 kohta ja edellä alaviitteessä 14 mainittu asia Italia v. ETSK, tuomion 55 kohta.

26 — Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 29 kohta.

27 — Ks. esim. EUVL 2012, C 121A, joka on julkaistu ainoastaan bulgarian kielellä, sekä siihen liittyvät viittaukset EUVL:ssä 2012, C 121, s. 38.

53. Nähdäkseni on kuitenkin tarkasteltava myös muita valitusperusteita, jotta voidaan taata oikeusvarmuus kilpailujen järjestämistä koskevan toimielinten tulevan käytännön suhteen.

D *Kolmas valitusperuste*

54. Kolmannessa valitusperusteessaan Italia väittää, että julkaisemalla kilpailuilmoitukset ainoastaan kolmella kielellä rikotaan EY 12 artiklassa (josta on muutettuna tullut SEUT 18 artikla) määrättyä kansalaisuuteen perustuvan syrjinnän kieltoa ja rikotaan Euroopan unionin perusoikeuskirjan 22 artiklassa vahvistettua monikielisyyden periaatetta.

55. Tässä ei ole kyse siitä, oliko avointa kilpailua koskevan ilmoituksen julkaiseminen ainoastaan kolmella kielellä syrjintäkiellon vastaista. On kiistatonta, etteivät hakijat välttämättä lue Euroopan unionin virallisen lehden englanniksi, ranskaksi tai saksaksi laadittua kieliversiota, vaikka he osaisivat riittävästi näitä kolmea kieltä, vaan he lukevat kyseistä lehteä yleensä ainoastaan omalla äidinkielellään.[28] Näin ollen vaarana on, etteivät kilpailusta kiinnostuneet saa tietää ilmoituksesta ajoissa. Koska äidinkieli on tiiviisti kytköksissä kansalaisuuteen, kyseessä on kansalaisuuteen perustuva syrjintä. Alkuperäiset ilmoitukset, jotka julkaistiin 28.2. ja 8.5.2007, eivät näin ollen riittäneet.

56. Nyt käsiteltävässä asiassa on kuitenkin selvitettävä, poistettiinko tämä alun perin kansalaisuuden perusteella huonompaan asemaan saattaminen myöhemmin tehokkaasti julkaisemalla muutokset, joissa viitattiin alkuperäisiin ilmoituksiin, muilla kielillä, kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 85–91 kohdassa. Koska tämä asiavirhe eroaa jo tarkastellusta virallisessa lehdessä julkaisemista koskevan velvoitteen muodollisesta noudattamatta jättämisestä, edellä tehtyä päätelmää puutteellisen julkaisemisen korjaamisesta[29] ei voida soveltaa suoraan.

57. Italia kiistää ensinnäkin korjaamisen mahdollisuuden ja toteaa toiseksi, etteivät muutokset, joissa viitattiin alkuperäisiin ilmoituksiin, sisältäneet kaikkia alkuperäisten ilmoitusten tietoja.

1. Riittämättömän ilmoituksen korjaamismahdollisuus

58. Italia tukeutuu korjaamisen mahdottomuutta koskevassa näkemyksessään kumoamiskanteen systematiikkaan. EY 230 artiklan (josta on muutettuna tullut SEUT 263 artikla) mukaan ilmoitukset ovat oikeudenkäyntimenettelyn kohteena alkuperäisessä muodossaan.

59. Tämän näkemyksen mukaan kanne olisi kuitenkin jo ratkennut. Tarkalleen ottaen alkuperäisiä ilmoituksia ei nimittäin enää ole. Ne on kumottu myöhemmin julkaistuilla muutoksilla, joissa viitattiin alkuperäisiin ilmoituksiin, ja korvattu uusilla ilmoituksilla.[30] Näissä yhdistyvät alkuperäinen ilmoitus ja muutokset, joissa viitattiin alkuperäisiin ilmoituksiin ja asetettiin erityisesti uusi määräaika hakemusten jättämiselle, ja ne olisi pitänyt riitauttaa uudessa kanteessa.

60. En kuitenkaan edellytä näin muodollista menettelytapaa. Kuten unionin yleinen tuomioistuin jo totesi, muutokset, joissa viitattiin alkuperäisiin ilmoituksiin, eivät muuttaneet ilmoitusten asiasisältöä ainakaan siltä osin kuin se on riidanalainen.[31]

28 — Edellä alaviitteessä 15 mainittu asia Italia v. komissio, tuomion 148 kohta ja edellä alaviitteessä 14 mainittu asia Italia v. ETSK, tuomion 81 kohta.

29 — Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 49 kohta.

30 — Ks. yhdistetyt asiat C-138/03, C-324/03 ja C-431/03, Italia v. komissio, tuomio 24.11.2005 (Kok., s. I-10043, 23 kohta ja sitä seuraavat kohdat).

31 — Valituksenalaisen tuomion 32 kohta ja sitä seuraavat kohdat.

61. Jos oikeusriita ei ole kuitenkaan ratkennut, ilmoituksen on oltava sen kohteena tosiasiallisesti tehokkaassa muodossaan. Myöhemmin julkaistut muutokset, joissa viitataan alkuperäisiin ilmoituksiin, on näin ollen otettava huomioon.

62. Toisin kuin Italia katsoo, unionin oikeudessa tunnustetaan lähtökohtaisesti mahdollisuus menettelyvirheiden korjaamiseen. [32] Korjaustoimenpiteellä on saatettava oikeudenhaltijat – tässä asiassa mahdolliset hakijat – tilanteeseen, jossa he olisivat olleet, jollei menettelyvirhettä olisi tapahtunut. [33]

2. Korjaamisen tarkastelu nyt käsiteltävässä asiassa

63. Nyt käsiteltävässä asiassa alkuperäisten ilmoitusten puutteellisuutta ei korjattu: muutoksissa, joissa viitattiin alkuperäisiin ilmoituksiin, ainoastaan sellaisille mahdollisille hakijoille, joiden äidinkielellä ilmoitusta ei ollut julkaistu, asetettu uusi määräaika hakemusten jättämiselle oli sama määräaika, joka koski hakijoita, joiden äidinkielellä ilmoitus oli julkaistu.

64. Mahdollisia hakijoita, jotka saivat tietää kilpailuista vasta myöhemmin julkaistujen muutosten, joissa viitattiin alkuperäisiin ilmoituksiin, perusteella, *ei* kuitenkaan saatettu tilanteeseen, jossa he olisivat olleet, jos vastaavat muutokset olisi julkaistu jo ilmoituksessa. Niillä, jotka saivat tietää kilpailuista alkuperäisten ilmoitusten perusteella, oli nimittäin huomattavasti enemmän aikaa valmistautua erityisesti niihin. Kilpailuissa EPSO/AD/94/07 ja EPSO/AST/37/07 tästä johtuva etumatka oli lähes neljä kuukautta ja kilpailussa EPSO/AD/95/07 yli kaksi kuukautta. Nämä ajat voitiin käyttää erityisesti vaaditun ammatti- ja kielitaidon kohentamiseen.

65. Muutoksilla, joissa viitattiin alkuperäisiin ilmoituksiin, ei siksi voitu korjata sitä, että mahdolliset hakijat, joiden äidinkieli ei ollut englanti, ranska eikä saksa, oli saatettu huonompaan asemaan julkaisemalla ilmoitus valikoivasti.

66. Unionin yleinen tuomioistuin ei havainnut tätä huonompaan asemaan saattamista. Sen valituksenalaisen tuomion 85–91 kohdassa esittämät toteamukset ovat siis oikeudellisesti virheellisiä. Tuomio on näin ollen kumottava tällä perusteella.

3. Ilmoituksen täydellisyys muilla kielillä

67. Italia moittii myös siitä, ettei koko ilmoitusta julkaistu muilla kielillä. Tämän väitteen yhteydessä on myönnettävä, että mahdolliset hakijat, jotka saivat lukea koko ilmoituksen äidinkielellään, olivat jonkin verran etuasemassa niihin muihin mahdollisiin hakijoihin nähden, joiden oli luettava se vieraalla kielellä.

68. Kuten unionin yleinen tuomioistuin kuitenkin valituksenalaisen tuomion 90 ja 99 kohdassa aivan oikein toteaa, kyseinen huonompaan asemaan saattaminen ei ole yhtä merkityksellistä kuin kansalaisuuteen perustuva syrjintä.

69. Kyse ei ole mahdollisista hakijoista siltä osin kuin huonompaan asemaan saattaminen sen sijaan koskee henkilöitä, jotka eivät osaa riittävästi mitään kolmesta kielestä, joilla ilmoitus on julkaistu kokonaan. Kuten unionin yleinen tuomioistuin toteaa perustellusti valituksenalaisen tuomion 88 kohdassa, tällaisilla henkilöillä ei olisi kilpailuun osallistumiseen edellytettävää kielitaitoa.

32 — Ks. komission kartellimenettelyssä tehtyjen menettelyvirheiden korjaamisesta asia C-109/10 P, Solvay v. komissio, tuomio 25.10.2011 (Kok., s. I-10329, 56 kohta) ja asia C-110/10 P, Solvay v. komissio, tuomio 25.10.2011 (Kok., s. I-10439, 56 kohta) sekä tullausmenettelyjä koskevasta lainsäädännöstä asia C-334/90, Marichal-Margrève, tuomio 16.1.1992 (Kok, s. I-101, 25 kohta).

33 — Ks. kartellilainsäädännöstä edellä alaviitteessä 32 mainituissa asioissa Solvay v. komissio annetut tuomiot.

70. Tältä osin nyt käsiteltävät kilpailut eroavat niistä, jotka olivat Italian mainitsemien unionin yleisen tuomioistuimen muiden, ilmoitusten kumoamiseen johtaneiden ratkaisujen kohteena.[34] Mainituissa ratkaisuissa oli nimittäin kyse kilpailuista, joissa ei edellytetty tiettyjen kielten osaamista. Niissä saattoi olla mahdollisia hakijoita, jotka eivät olisi ymmärtäneet ilmoitusta millään käytetyllä kielellä, mutta nyt riidanalaisissa kilpailuissa mahdollisten hakijoiden piti ymmärtää jotakin kyseessä olevista kielistä.

71. Unionin yleinen tuomioistuin totesi näin ollen valituksenalaisten tuomion 85 kohdassa perustellusti, että muutoksilla, joissa viitattiin alkuperäisiin ilmoituksiin, korjattiin tämä alkuperäisten ilmoitusten puutteellisuus. Vasta seuraavan valitusperusteen yhteydessä on tutkittava sitä, oliko ylipäätään sallittua edellyttää toisena kielenä englannin, ranskan tai saksan kielen taitoa muiden kielten sijaan.

72. Edellä esitetyn perusteella kolmannen valitusperusteen toista osaa ei voida hyväksyä.

E *Neljäs valitusperuste*

73. Neljäs valitusperuste koskee riidan ydintä eli ainoastaan kolmen kielen valintaa mahdolliseksi ”toiseksi kieleksi” kilpailussa. Unionin yleisen tuomioistuimen toteamuksissa, joiden mukaan komission tekemä valinta ei ollut syrjivä ja epäasianmukainen, rikotaan Italian mukaan kansalaisuuteen perustuvan syrjinnän kieltoa ja loukataan monikielisyyden periaatetta.

1. Syrjintäkielto

74. EY 12 artiklan (josta on muutettuna tullut SEUT 18 artikla) nojalla kaikki kansalaisuuteen perustuva syrjintä on kiellettyä unionin oikeuden soveltamisalalla. Tämä periaate on vahvistettu nyt myös perusoikeuskirjan 21 artiklan 2 kohdassa.

75. Unionin yleinen tuomioistuin ei tarkastele valituksenalaisen tuomion 93–104 kohdassa, voiko toisen kielen valinnanvapauden rajoittaminen johtaa tällaiseen syrjintään. Se tekee kuitenkin oikean päätelmän, koska kyseessä ei ole tällainen syrjintä.

76. *Ensimmäisten kielten* käytön rajoittaminen toimielinten kilpailuissa olisi syrjivää ja tarvitsisi näin ollen perustelun. Koska hakijan parhaiten osaama kieli on yleensä tiiviisti kytköksissä hänen kansalaisuuteensa, ensimmäisen kielen käytön rajoittamisella saatettaisiin mahdolliset hakijat, joilla on kansalaisuutensa vuoksi muu äidinkieli, ainakin välillisesti huonompaan asemaan. Heidän pitäisi suorittaa kilpailun tärkeitä osia vieraalla kielellä, kun kilpailijat voisivat käyttää äidinkieltään.

77. Tältä osin henkilöstösääntöjen 1 d artiklan 1 kohdassa säädetty kieleen perustuvan syrjinnän kielto, joka sisältyy nyt myös perusoikeuskirjan 21 artiklan 1 kohtaan, on yleisen kansalaisuuteen perustuvan syrjinnän kiellon muoto. Sama pätee henkilöstösääntöjen 27 artiklan toiseen kohtaan, jossa kielletään varaamasta virkoja tietyn jäsenvaltion kansalaisille.

78. Käsiteltävässä asiassa ei kuitenkaan rajoiteta ensimmäisen vaan *toisen kielen* käyttöä. Mahdollisten hakijoiden toinen kieli on huomattavasti ensimmäistä kieltä löyhemmin kytköksissä kansalaisuuteen.

79. On myönnettävä, että tietyissä valtioissa jollakin hyväksytyistä kielistä on maan muiden kielten ohella erityisasema.[35] Näin ollen on tietyssä määrin todennäköistä, että tällaisista valtioista tulevat tietyt hakijat osaavat erityisen hyvin jotakin hyväksyttyä toista kieltä.

34 — Edellä alaviitteessä 15 mainittu asia Italia v. komissio, tuomion 148 kohta ja edellä alaviitteessä 14 mainittu asia Italia v. ETSK, tuomion 80 kohta.

35 — Kyseeseen tulevat esimerkiksi Luxemburg (ranska ja saksa), Belgia (hollanti, ranska ja saksa), Irlanti (iiri ja englanti) sekä Malta (malta ja englanti).

80. Toisin kuin äidinkielen taito, toisen kielen taito ei kuitenkaan perustu yksinomaan kansalaisuuteen vaan kyseisen valtion, perheen tai henkilön ylimääräisiin toimiin. Tältä osin on olemassa enintään aste-ero vieraan kielen taitoon, joka on saavutettu erityisen hyvin organisoidussa koulujärjestelmässä.

81. Kotimaassa erityisasemassa olevasta toisesta kielestä johtuva mahdollinen etu ei voi näin ollen johtaa muiden valtioiden hakijoiden syrjintään heidän kansalaisuutensa perusteella.

82. Tästä näkökulmasta tarkasteltuna ”huonompaan asemaan” saatetaan ainoastaan tietyt hakijat muista jäsenvaltioista, joissa puhutaan useita unionin virallisia kieliä mutta ei mitään kolmesta etusijalle asetetusta kielestä.[36] Tällaiset hakijat eivät mahdollisesti voi käyttää kilpailussa ”luonnollista” toista kieltään. Ei ole kuitenkaan käynyt ilmi, että tällä teoreettisella haitalla olisi konkreettisia vaikutuksia tiettyihin hakijoihin.

83. Mahdollisten toisten kielten valinnanvapauden rajoittaminen ei missään tapauksessa vaikuta ylivoimaisesti suurimpaan osaan mahdollisista hakijoista. Kyseessä ovat nimittäin unionin kolme yleisintä vierasta kieltä.[37] Lähes kaikissa jäsenvaltioissa opiskellaan ensimmäisenä vieraana kielenä ylivoimaisesti eniten englantia, vain harvoissa jäsenvaltioissa enimmäkseen ranskaa ja ainoastaan Luxemburgissa peruskoulussa lähes yksinomaan saksaa. Toisena vieraana kielenä selvästi yleisimpiä ovat saksa ja ranska. Toisinaan mutta huomattavasti vähäisemmässä määrin toisena vieraana kielenä ovat espanja, ruotsi (Suomessa) ja viro (Virossa oletettavasti venäjänkieliseen vähemmistöön kuuluvilla).[38] Näin ollen on varsin epätodennäköistä, että on ylipäätään hakijoita, jotka osaavat muita vieraita kieliä huomattavasti paremmin kuin englantia, ranskaa tai saksaa.

84. Edellä esitetyn perusteella ei voida katsoa, että toisten kielten valinnanvapauden rajoittaminen kyseisiin kolmeen kieleen olisi huonompaan asemaan saattamista kansalaisuuden perusteella.

2. Monikielisyyden periaatteen loukkaaminen

85. Lisäksi Italia katsoo, että rajoittamalla toisten kielten valinnanvapautta loukataan monikielisyyden periaatetta. Italian mielestä toimielimen virkaa hakevan voidaan odottaa osaavan jäsenvaltionsa kielen lisäksi vähintään yhtä muuta kieltä, mutta ei voida vaatia, että kyseisen kielen on ehdottomasti oltava englanti, ranska tai saksa.

86. Ilmoitusten julkaisemisajankohtana vuonna 2007 Lissabonin sopimus ei ollut vielä tullut voimaan, joten Euroopan unionin perusoikeuskirjan 22 artiklassa tunnustettu monikielisyyden periaate ei ollut vielä suoraan sitova. Kyseinen artikla perustui kuitenkin virallisten selitysten[39] mukaan tuolloin voimassa olleeseen EU 6 artiklaan, jonka 3 kohdan nojalla unionin on pidettävä arvossa jäsenvaltioiden kansallista ominaislaatua (tämä sisältyy nykyisen SEU 4 artiklan 2 kohtaan), sekä EY 151 artiklan 1 ja 4 kohtaan (joista on muutettuina tullut SEUT 167 artiklan 1 ja 4 kohta), joiden mukaan yhteisön on myötävaikutettava kansalliseen ja alueelliseen monimuotoisuuteen sekä vaalittava ja edistettävä kulttuurien monimuotoisuutta. Tätä tehtävää korostetaan nykyään erityisesti SEU 3 artiklan 3 kohdan neljännessä alakohdassa.

36 — Kyseeseen tulee esimerkiksi Suomi, jossa käytetään suomea ja ruotsia.

37 — Julkaisussa Mejer ym. (Eurostat), *Statistics in Focus*, nro 49, 2010, s. 1, tosin mainitaan venäjä kolmantena kielenä englannin ja saksan jälkeen ennen ranskaa, mutta venäjä ei ole unionin virallinen kieli.

38 — Edellä alaviitteessä 37 mainittu Mejer ym., s. 4.

39 — EUVL 2007, C 303, s. 17 ja erityisesti s. 25.

87. Monikielisyyden periaate on osa kulttuurista monimuotoisuutta [40] ja jäsenvaltioiden kansallista ominaislaatua. Se perustuu näin ollen unionin perusarvoihin, jotka olivat voimassa jo riidanalaisten ilmoitusten julkaisemisajankohtana. [41]

88. Monikielisyyden periaate ei kuitenkaan edellytä, että unioni käyttäisi kaikissa tilanteissa kaikkia virallisia kieliä, [42] eikä siinä määrätä konkreettisesti, mistä kielistä unionin virkojen mahdolliset hakijat voivat valita niin kutsutun toisen kielen. Tämän kysymyksen yhteydessä monikielisyyden periaatteella voi olla tehokas vaikutus ainoastaan yhdessä yhdenvertaista kohtelua koskevan yleisen periaatteen kanssa.

89. Tämä nyttemmin myös perusoikeuskirjan 20 artiklassa vahvistettu periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tilanteita ei kohdella eri tavalla eikä erilaisia tilanteita kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella. [43] Erilainen kohtelu on perusteltua silloin, kun se perustuu objektiiviseen ja järkevään perusteeseen eli kun se vastaa asianomaisessa lainsäädännössä hyväksyttävästi tavoiteltua päämäärää ja kun tämä erilainen kohtelu on oikeassa suhteessa asianomaisella kohtelulla tavoiteltuun päämäärään nähden. [44] Tässä arvioinnissa on otettava huomioon kyseessä olevat unionin perusarvot, esimerkiksi monikielisyyden periaate. Jos toimenpide on tällaisen perusarvon vastainen, sen tavoitteen on oltava erityisen merkityksellinen, jotta toimenpide olisi perusteltu.

90. Koska riidanalaisissa kilpailuissa hyväksytään ainoastaan tietyt kielet toiseksi kieleksi, niissä kohdellaan unionin eri virallisia kieliä ja työkieliä eri tavoin.

91. Valituksenalaisen tuomion 93, 94 ja 102 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin perustelee kolmen kielen asettamista etusijalle jälleen asetuksen N:o 1 6 artiklalla, jonka nojalla toimielimet voivat säännellä kielten käyttämistä koskevien järjestelyjen soveltamista. Kuten jo todettiin, tätä toimivaltaa ei ole kuitenkaan toistaiseksi käytetty, minkä vuoksi sillä ei myöskään voida perustella kilpailun edellytyksiä. [45] Tuomioon sisältyy näin ollen myös tältä osin oikeudellinen virhe.

92. Kyseinen virhe ei kuitenkaan vielä kyseenalaista lopputulosta. Myös silloin, kun toimielimet eivät ole vahvistaneet virallisesti sisäisiä työkieliä, sisäisen viestinnän mahdollisuus on niiden yksiköiden toiminnan välttämätön edellytys, kuten komissio korostaa. Toimielinten on siksi voitava valita uusia työntekijöitä sen perusteella, soveltuvatko he olemassa oleviin yksiköihin ja voivatko he työskennellä niissä. Näin ollen on ratkaisevan tärkeää, osaavatko he kieliä, joita jo käytetään tosiasiallisesti kyseisten yksiköiden sisäisinä työkielinä. Ei ole mitään hyötyä, jos työntekijä osaa täydellisesti useampaa virallista kieltä, joita kukaan muu hänen yksikössään ei ymmärrä.

40 — Asia C-222/07, UTECA, tuomio 5.3.2009 (Kok., s. I-1407, 33 kohta).

41 — Ks. tästä myös 4.9.2008 esittämäni ratkaisuehdotus edellä alaviitteessä 40 mainitussa asiassa UTECA, ratkaisuehdotuksen 93 kohta ja sitä seuraavat kohdat.

42 — Edellä alaviitteessä 18 mainittu asia Kik v. SMHV, tuomion 82 kohta.

43 — Asia C-344/04, IATA ja ELFAA, tuomio 10.1.2006 (Kok., s. I-403, 95 kohta); asia C-127/07, Arcelor Atlantique ja Lorraine ym., tuomio 16.12.2008 (Kok., s. I-9895, 23 kohta); asia C-558/07, S.P.C.M. ym., tuomio 7.7.2009 (Kok., s. I-5783, 74 kohta) ja asia C-550/07 P, Akzo Nobel Chemicals ja Akcros Chemicals v. komissio, tuomio 14.9.2010 (Kok., s. I-8301, 55 kohta).

44 — Edellä alaviitteessä 43 mainittu asia Arcelor Atlantique ja Lorraine ym., tuomion 47 kohta.

45 — Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 47 kohta.

93. Jos erityiset olosuhteet eivät kuitenkaan edellytä keskittymistä yhteen tai muutamaan kieleen, käyttämällä mahdollisuuksien mukaan kaikkia tai ainakin useita unionin kieliä edistetään yhtäläisiä mahdollisuuksia ja monikielisyyttä.[46] Yksittäisissä tapauksissa kyseessä olevien työntekijöiden kykyjen perusteella voidaan päättää, miten näitä kieliä käytännössä käytetään. Toimielinten olisi käytettävä viestinnässä yhtä ainoaa kieltä sen sijaan vain, jos erityiset olosuhteet edellyttävät sitä ehdottomasti – esimerkkinä unionin tuomioistuimen päätösneuvotteluissa noudatettava käytäntö, jonka mukaan tuomiot on vuodesta 1954 lähtien sisäisesti laadittu yksinomaan ranskan kielellä.

94. Koska englanti, ranska ja saksa ovat unionin yleisimmät vieraat kielet,[47] toimielimet voivat olettaa, että jonkin edellä mainitun kielen osaaminen vieraana kielenä mahdollistaa tehokkaan sisäisen viestinnän. Mikään muu kieli ei tarjoaisi yhtä laajoja sisäisen viestinnän mahdollisuuksia. Kyseiset kolme kieltä eroavat näin ollen objektiivisesti tarkasteltuina riittävästi muista virallisista kielistä, jotta ne voidaan valita ainoiksi hyväksytyiksi toisiksi kieliksi. Tällaisella valinnalla ei näin ollen loukata myöskään yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, kun asiaa tarkastellaan monikielisyyden periaatteen kannalta.

3. Henkilöstösääntöjen liitteessä III olevan 1 artiklan 1 kohdan f alakohta

95. Italia vetoaa lisäksi henkilöstösääntöjen liitteessä III olevan 1 artiklan 1 kohdan f alakohtaan. Kyseinen perustelu ei ole kuitenkaan ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn väitteen hyväksyttävää kehittelyä vaan aivan uusi näkökohta, joka ei ole tähän mennessä vielä ollut oikeudenkäynnin kohteena ja jota ei näin ollen voida ottaa tutkittavaksi käsiteltäessä valitusta unionin tuomioistuimessa.[48]

4. Neljättä valitusperustetta koskeva päätelmä

96. Edellä esitetyn perusteella neljäs valitusperuste on hylättävä kokonaisuudessaan.

F *Viides valitusperuste*

97. Viidennessä valitusperusteessaan valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 110–115 kohdassa perusteettomasti, ettei luottamuksensuojan periaatetta ole loukattu, kun se katsoi, ettei komission monivuotinen käytäntö kilpailuasioissa ole voinut synnyttää mahdollisissa hakijoissa perusteltua luottamusta tiettyihin kilpailuja koskeviin menettelytapoihin.

98. Luottamuksensuoja kuuluu unionin perusperiaatteisiin. Siihen voivat vedota kaikki oikeussubjektit, joille unionin toimielimen toiminnan vuoksi on syntynyt perusteltuja odotuksia. Silloin, kun huolellinen ja järkevä oikeussubjekti voi ennakoida sellaisen toimenpiteen toteuttamisen, joka voi vaikuttaa sen etuihin, se ei kuitenkaan voi vedota luottamuksensuojan periaatteeseen, kun tällainen toimenpide toteutetaan. Oikeussubjektit eivät kuitenkaan voi perustellusti luottaa sellaisen olemassa olevan tilanteen säilymiseen, jota voidaan muuttaa unionin toimielinten harkintavallan rajoissa.[49]

46 — Ks. kuitenkin julkisasiamies Poiares Maduron edellä alaviitteessä 16 mainitussa asiassa Espanja v. Eurojust esittämä ratkaisuehdotus (55 ja 56 kohta), jossa puolletaan yhden kielen käyttämistä.

47 — Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 83 kohta.

48 — Yhdistetyt asiat C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P ja C-213/02 P, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, tuomio 28.6.2005 (Kok., s. I-5425, 165 kohta) ja asia C-229/05 P, PKK ja KNK v. neuvosto, tuomio 18.1.2007 (Kok., s. I-439, 61 kohta).

49 — Ks. yhdistetyt asiat C-37/02 ja C-38/02, Di Lenardo ja Dilexport, tuomio 15.7.2004 (Kok., s. I-6911, 70 kohta); yhdistetyt asiat C-182/03 ja C-217/03, Belgia ja Forum 187 v. komissio, tuomio 22.6.2006 (Kok., s. I-5479, 147 kohta); asia C-443/07 P, Centeno Mediavilla ym. v. komissio, tuomio 22.12.2008 (Kok., s. I-10945, 91 kohta) ja asia C-496/08 P, Angé Serrano ym. v. parlamentti, tuomio 4.3.2010 (Kok., s. I-1793, 93 kohta).

99. Käsiteltävässä asiassa ei ole tarpeen ratkaista, saattoiko jo monen vuoden ajan harjoitetusta käytännöstä, jonka mukaan kaikki viralliset kielet hyväksytään kilpailuissa toiseksi kieleksi, aiheutua oikeuskäytännössä tarkoitettuja perusteltuja odotuksia. Missään tapauksessa ei ole syytä olettaa, että huolelliset ja järkevät mahdolliset hakijat ovat kieliopinnoissaan luottaneet siihen, että he voivat vastedeskin käyttää kaikkia virallisia kieliä toisena kielenä unionin kilpailussa. Koska virallisten kielten määrä lisääntyy jatkuvasti, mahdollisten hakijoiden on täytynyt pikemminkin varautua siihen, ettei kaikilla unionin virallisilla kielillä ole yhtä suurta käytännön merkitystä vieraina kielinä. Lisäksi opiskeltuja vieraita kieliä koskevat tilastot osoittavat, että englantia, saksaa ja ranskaa selvästi pidetään tärkeimpinä virallisina kielinä.[50] Ylivoimaisesti useimmat mahdollisista hakijoista ovat näin ollen käytännössä jo valmistautuneet siihen, että kyseiset kielet ovat muita tärkeämpiä heidän ammatissa edistymisensä kannalta.

100. Edellä esitetyn perusteella myöskään viidettä valitusperustetta ei voida hyväksyä.

G *Kuudes valitusperuste*

101. Kuudennessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että katsoessaan valituksenalaisen tuomion 126 ja 127 kohdassa, ettei hallinnon tarvinnut riidanalaisissa kilpailuilmoituksissa perustella hyväksyttyjen kolmen kielen valintaa, unionin yleinen tuomioistuin rikkoi EY 253 artiklaa (josta on muutettuna tullut SEUT 296 artiklan toinen kohta), jonka nojalla kaikki säädökset on perusteltava.

102. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 253 artiklan mukainen perusteluvelvollisuus määräytyy kyseisen toimenpiteen luonteen mukaan. Perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimenpiteen toteuttaneen unionin toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt. Tämä on edellytys sille, että ne voivat puolustaa oikeuksiansa ja että unionin tuomioistuin voi tutkia toimenpiteen laillisuuden. Oikeuskäytännön mukaan toimenpiteen perusteluissa ei kuitenkaan tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia. Tutkittaessa sitä, täyttävätkö toimenpiteen perustelut EY 253 artiklassa asetetut vaatimukset, on nimittäin otettava huomioon toimenpiteen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt. Erityisesti on syytä huomata, että jos riidanalaisesta toimenpiteestä käy pääosin ilmi toimielimen tavoittelema päämäärä, olisi kohtuutonta vaatia, että erilaiset tekniset valinnat olisi perusteltava erikseen.[51]

103. Unionin yleinen tuomioistuin ei ole tarkastellut näitä vaatimuksia valituksenalaisen tuomion 125 kohdassa, vaan sen toteamukset koskevat ainoastaan sitä, sisälsivätkö ilmoitukset kilpailun *järjestämiseksi* tarvittavat tiedot.

104. Italia väittää tässä yhteydessä perustellusti, ettei unionin yleinen tuomioistuin tarkastellut kyseisissä toteamuksissa sen esittämää kanneperustetta. Sen toteaminen, mitä kilpailuilmoituksen on välttämättä sisällettävä, ei voida pitää ilmoituksen perusteluna.

105. Valituksenalaisen tuomion 126 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi kuitenkin täydentävästi, ettei mahdollisen toisen kielen valinnanvapauden rajoittamista kolmeen kieleen ole tarpeen perustella, koska se on selvästikin hallinnon sisäisten tarpeiden mukaista. Unionin yleinen tuomioistuin näin ollen noudattaa Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 36 ja 53 artiklassa asetettuja *unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisujen perusteluja* koskevia vaatimuksia.

50 — Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 83 kohta.

51 — Yhdistetyt asiat C-27/00 ja C-122/00, Omega Air ym., tuomio 12.3.2002 (Kok., s. I-2569, 46 ja 47 kohta).

106. Toisin kuin Italia katsoo, unionin yleisen tuomioistuimen toteamusta *ilmoitusten* välttämättömistä *perusteluista* ei voida kiistää myöskään sisällön osalta. On nimittäin selvää, että kilpailun edellytykset on asetettu siten, että tunnistetaan ne hakijat, jotka parhaiten vastaavat palvelukseen ottavien toimielinten sisäisiä tarpeita. Lisäksi on yleisesti tunnettua, että englanti, saksa ja ranska ovat unionin yleisimmät vieraat kielet ja että ne soveltuvat siksi parhaiten käytettäväksi yksiköiden sisäisessä viestinnässä. Näitä näkökohtia ei näin ollen tarvinnut tuoda erityisesti esiin ilmoituksissa.

107. Edellä esitetyn perusteella myöskään kuudetta valitusperustetta ei voida hyväksyä.

H *Seitsemäs valitusperuste*

108. Seitsemännessä valitusperusteessa väitetään lopuksi, että valituksenalaisen tuomion 128–135 kohdassa on rikottu henkilöstösääntöjen 1 d artiklan 1 ja 6 kohtaa, 28 artiklan f alakohtaa sekä 27 artiklan toista kohtaa. Unionin yleinen tuomioistuin teki valittajan mukaan oikeudellisen virheen, kun se katsoi, ettei hakijoiden kielitaidon arviointi ole yksinomaan kunkin kilpailun valintalautakunnan tehtävä.

109. Italia katsoo, että viranomainen, joka antaa ilmoituksen, ei voi tehdä alustavaa valintaa asianomaisten henkilöiden välillä puhtaasti kielellisten kriteerien perusteella. Myös kilpailun kielivaatimuksiin sovelletaan lähtökohtaisesti eri perusteita kuin hakijoiden ammatilliseen pätevyyteen.

110. Italian tässä yhteydessä esittämistä perusteluista, erityisesti kansalaisuuteen perustuvan syrjinnän kiellosta, ei kuitenkaan johdu hakijoiden toista kieltä koskevia erityisiä vaatimuksia.[52] Ei ole todettavissa myöskään perusteita, miksi valintalautakunnalla pitäisi olla toimivalta sulkea hakijoita pois tiettyjen toisten kielten riittämättömän taidon perusteella mutta toimielimet eivät saisi tehdä näin vahvistaessaan kilpailun edellytykset.

111. Edellä esitetyn perusteella myös seitsemäs valitusperuste on hylättävä.

VII Unionin tuomioistuimen ratkaisu

112. Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan unionin tuomioistuin julistaa unionin yleisen tuomioistuimen päätöksen mitättömäksi, jos muutoksenhaku todetaan aiheelliseksi. Se voi joko itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen, tai palauttaa asian unionin yleisen tuomioistuimen ratkaistavaksi.

113. Koska toinen valitusperuste ja kolmannen valitusperusteen ensimmäinen osa on hyväksyttävä, valituksenalainen tuomio on kumottava. Toista valitusperustetta tutkittaessa ilmenee samalla, etteivät riidanalaiset kilpailuilmoitukset täyttäneet asetuksen N:o 1 4 ja 5 artiklassa sekä henkilöstösääntöjen liitteessä III olevan 1 artiklan 2 kohdassa säädettyjä vaatimuksia. Kolmannen valitusperusteen ensimmäisen osan tutkimisen jälkeen voidaan lisäksi todeta, ettei julkaisemalla myöhemmin muutoksia, joissa viitattiin alkuperäisiin ilmoituksiin, voitu korjata sitä, että mahdolliset hakijat, joiden äidinkieli ei ole englanti, ranska eikä saksa, olivat saattaneet joutua huonompaan asemaan. Asia on näin ollen tältä osin ratkaisukelpoinen. Tästä seuraa, että myös kyseessä olevat ilmoitukset on julistettava mitättömiksi.

52 — Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 74 kohta ja sitä seuraavat kohdat.

VIII Tuomion vaikutusten rajoittaminen

114. Lopuksi ehdotan, että unionin tuomioistuin nimenomaisesti rajoittaa tuomionsa vaikutuksia oikeudellisen epävarmuuden välttämiseksi.

115. Unionin tuomioistuin on hakijoiden kanteiden yhteydessä todennut, että kun palvelukseenottoreservin kokoamiseksi järjestettyyn avoimeen kilpailuun kuuluva koe mitätöidään, kantajan oikeudet suojataan asianmukaisesti, jos valintalautakunta ja nimittävä viranomainen ottavat päätöksensä uudelleen käsiteltäväksi ja etsivät kantajan tapaukseen kohtuullisen ratkaisun, eikä tässä yhteydessä ole tarpeen asettaa kilpailun tulosta kokonaisuudessaan kyseenalaiseksi tai kumota sen perusteella tehtyjä virkanimityksiä. Tämä oikeuskäytäntö perustuu siihen, että niiden hakijoiden edut, joille on aiheutunut haittaa kilpailun säännönvastaisuudesta, on välttämätöntä sovittaa yhteen muiden hakijoiden etujen kanssa. Ratkaisua annettaessa on nimittäin otettava huomioon haittaa kärsineiden hakijoiden oikeuksien palauttamisen välttämättömyyden lisäksi myös jo valituiksi tulleiden hakijoiden perusteltu luottamus. [53]

116. Käsiteltävässä asiassa ei ole tarpeen ratkaista, mitkä toimet ovat välttämättömiä, jotta mahdollisten hakijoiden mahdollinen huonompaan asemaan saattaminen voidaan korjata. Jo valittujen hakijoiden perusteltu luottamus on kuitenkin otettava huomioon. Tässä oikeudenkäyntimenettelyssä ei siis saisi kyseenalaistaa alkuperäisissä kilpailumenettelyissä laadittuja soveltuvuusluetteloja eli ei myöskään kyseisten luettelojen perusteella tehtyjä mahdollisia nimityksiä.

IX Oikeudenkäyntikulut

117. Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että jos valitus on perusteltu ja unionin tuomioistuin ratkaisee itse riidan lopullisesti, se päättää oikeudenkäyntikuluista.

118. Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdassa, luettuna yhdessä 118 artiklan kanssa, määrätään, että asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska Italia on vaatinut, että komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, ja koska toinen valitusperuste ja kolmannen valitusperusteen ensimmäinen osa on ratkaistu kokonaan Italian hyväksi, komissio on velvoitettava korvaamaan Italian tasavallan oikeudenkäyntikulut ja vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan molemmissa oikeusasteissa.

119. Työjärjestyksen 69 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan jäsenvaltiot, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

X Ratkaisuehdotus

120. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin ratkaisee asian seuraavasti:

1) Unionin yleisen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-166/07 ja T-285/07, Italia vastaan komissio, 13.9.2010 antama tuomio kumotaan.

2) Ilmoitukset avoimista kilpailuista EPSO/AD/94/07, EPSO/AST/37/07 ja EPSO/AD/95/07 julistetaan mitättömiksi.

3) Tämä tuomio ei vaikuta kyseisten kilpailujen perusteella laadittujen soveltuvuusluettelojen pätevyyteen.

53 — Asia C-242/90 P, komissio v. Albani ym., tuomio 6.7.1993 (Kok., s. I-3839, 13 ja 14 kohta).

4) Komissio korvaa Italian tasavallan oikeudenkäyntikulut ja vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan molemmissa oikeusasteissa. Helleenien tasavalta ja Liettuan tasavalta vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.